

Dopis od preláta (duben 2016)

„Odpouštíme-li urážky, je naše jednání nejvíce podobné Bohu“, říká prelát v dopise z dubna, ve kterém se zeširoka věnuje tématu odpuštění.

25.04.2016

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Během Svatého týdne nás zase jednou uchvátila Boží láska k lidem. *Tak Bůh miloval svět – píše sv. Jan – že dal svého jediného Syna, aby každý,*

kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něho spasen¹.

Nakolik musíme děkovat Nejsvětější Trojici za její plýtvání dobrotou a milosrdenstvím! Tím spíš, když se zamyslíme nad tím, že *Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky²*. Utrpení a smrt Páně představuje vrchol závazku, který se Bůh svobodně rozhodl přijmout ve vztahu k lidem. **Jeho prvním závazkem bylo stvoření světa, a navzdory našim snahám ho zničit – kterých je dost – se On zavazuje, že ho bude udržovat naživu. Ale jeho největším závazkem bylo, že nám daroval Ježíše. To je veliký Boží závazek! Ano, Ježíš je popravdě extrémním závazkem, který Bůh přijal ve vztahu k nám³.**

V síle tohoto příslibu, opakovaně obnovovaného v průběhu dějin

spásy, se vtělený Boží Syn neomezil na to, získat nám odpuštění hříchů tak, že žil a pracoval mezi námi, ačkoli i ten nejmenší z jeho činů měl přímo přetékaající hodnotu pro naše vykoupení; ani se nespokojil s tím, aby se za nás přimluvil, ačkoli dobře věděl, že Bůh Otec vždy jeho modlitbu vyslyší. Rozhodl se jít až do extrému, protože *nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život*⁴.

Dojemná jsou slova Ježíše Krista Vykupitele během jeho agónie na kříži. První je toto: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí*⁵. Nemyslí na ponížení a bolesti, kterými prochází, ani na krutost těch, kdo jej křižovali, ale na urážku Boha. Přišel, aby nám získal odpuštění našich hříchů a jeho první věta je prosbou o milosrdenství. Druhá, adresovaná kajícímu lotrovi, pokračuje ve stejné linii. Tváří v tvář upřímné lítosti onoho člověka mu slibuje odpuštění

jeho hříchů a věčný život: *Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji*⁶. Tím se vysvětluje hluboká zbožnost, se kterou náš Otec líbal kříž a která pro ty, kdo ho pozorovali, znamenala okamžik konverze a pozvání k hovoru o Kristu a o jeho příkladu.

Sv. Josemaría si do hloubky osvojil tyto lekce našeho Pána a kázal o nich svým příkladem a svým slovem.

Odpouštět. Odpouštět z celé duše a beze stop pomstychtivosti! Postoj vždy velkolepý a plodný. – To bylo gesto Krista přibitého na kříž:

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“, a odtud vzešla spása tvoje i moje⁷. Jak dobrý příklad pro nás!

Prosme Boha, ať dokážeme být shovívaví a ihned a bez zatrpklosti odpouštět těm, kdo nám ublížili.

Odpouštět urážky představuje v určitém smyslu to nejbožštější, co mohou lidé dělat. Nejedná se jen o skutek milosrdenství, ale také o

podmínku a prosbu, aby Bůh odpustil naše hříchy, jak nás učí Mistr v modlitbě otčenáš: *odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům*⁸.

Jedním z velikých nedostatků dnešní společnosti je právě obtíž odpouštět. Jednotlivci i celé národy se znovu a znovu vracejí k utrpeným křivdám, čvachtají se v těch vzpomínkách jako v kaluži nečistot a nechtějí se namáhat na ně zapomenout a odpustit. Další – a velmi jasná – je lekce našeho Pána, který shrnul Boží laskavost vůči lidstvu do těchto slov: *Blahoslavení milosrdní, protože oni dojdou milosrdenství*⁹.

Jsou do nás hluboce zapsané mnohé scény z evangelia, ve kterých se projevuje tento Ježíšův postoj: jeho odpuštění hříšné ženě v domě farizeje Šimona, podobenství o ztraceném synu a o ztracené ovci, jeho shovívavost vůči cizoložné

ženě... To je cesta, po které jako křesťané máme kráčet, abychom se připodobnili Mistru. ***Tuto cestu lze shrnout do jednoho slova: milovat. Milovat znamená mít velké srdce, spoluprožívat starosti lidí z našeho okolí, umět odpouštět a mít pochopení: obětovat se s Kristem za duše bližních. Budeme-li milovat jako Kristus, naučíme se sloužit a budeme hájit pravdu jasně a s láskou¹⁰.***

Abychom ale dokázali takto milovat, říkal sv. Josemaría, pro každého z nás je nezbytné ***vytrhat ze svého života všechno to, co v nás Kristův život narušuje: sklon k vlastnímu pohodlí, pokušení sobectví, snahu o vlastní vyniknutí. Jen když v sobě budeme prožívat Ježíšův život, budeme ho i moci předávat druhým, jen tehdy, když na sobě zakusíme odumření obilného zrna, když budeme pracovat v hlubinách***

***země a přeměňovat ji zevnitř,
budeme schopni ji i zúrodnit¹¹.***

Scény Pánova utrpení a smrti, které jsme nedávno znovu prožívali, nám kladou zavazující otázky, na které musíme upřímně odpovědět: Dokážeme odpustit hned od první chvíle, kdy jsme byli uraženi, přičemž často nemusí jít ani tak o skutečnou urážku, jako spíš o výplod naší fantazie nebo přecitlivělosti? Snažíme se to opravdu smazat, aniž bychom se k tomu znovu a znovu vraceli? Prosíme o pomoc Pána a přesvatou Pannu, když vnímáme, že je pro nás odpustit těžké?

Takový musí být náš stálý přístup, protože nestačí odpustit jednou, ani dvakrát, ani třikrát... Pamatujme na Pánovu odpověď, když se ho Petr ptal: *Kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát? Ježíš mu odpověděl: Neříkám ti až sedmkrát, ale až*

*sedmdesátkrát sedmkrát*¹²; to znamená vždycky. A dále, aby se do nás tato lekce hluboce vryla, připojil příběh o bezcitném služebníkovi, který byl hloupě neústupný kvůli směšné částce, kterou mu dlužil jeho kolega, ačkoli jemu pán předtím odpustil ohromnou sumu¹³. Snažme se v tomto svatém roce milosrdenství a vždycky, abychom si do hloubky osvojili tyto požadavky opravdového Kristova učedníka.

Nestačí vyhybat se tomu, abychom navenek uráželi, ale je potřeba usilovat o to, abychom v sobě zadusili myšlenky a soudy neslučitelné s láskou. Naše pozemská cesta životem je vlastně poutí k nebeské slávě. A abychom této mety dosáhli, ukazuje nám Ježíš Kristus etapy, které k ní vedou. Jednou z nich popisuje papež v bule *Misericordiae vultus*, když komentuje Pánova slova: *Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi*¹⁴.

Svatý otec píše: **Především říká *nesoudit a nezavrhovat*. Kdo nechce být souzen Bohem, nesmí se stát soudcem vlastního bratra. Lidé totiž svým soudem ulpívají na povrchu, zatímco Otec hledí do nitra. Kolik jen škodí slova pronášená se žárlivostí a závistí! Mluvit špatně o bratru v jeho nepřítomnosti znamená stavět jej do špatného světla, poškozovat jeho pověst a vydávat jej napospas řečem. Nesoudit a nezavrhovat má pozitivní význam, totiž umět chápat to, co je v každém člověku dobré, a nedovolit, aby trpěl naším stranickým soudem a naším předsudkem, že víme všechno. To však ještě k vyjádření milosrdenství nestačí. Ježíš žádá také *odpouštění a dávání*. Máme být nástroji odpuštění, protože se nám od Boha jako prvním dostalo odpuštění. Být velkodušní ke všem a vědět, že také Bůh nás zahrnuje obrovskou velkorysostí¹⁵.**

Tady se ukazuje další rozměr křesťanského odpuštění: žádat o ně druhé, nakolik jsme si vědomi, že jsme jim ublížili. To není ponížení, ale naopak: je to projev velikosti ducha, širokého srdce, velkorysé duše. Také v tomhle nám sv. Josemaría dal příklad. S jakou lehkostí žádal o odpuštění, s opravdovou pokorou, když se domníval, že se někoho mohlo dotknout nějaké jeho pokárání, třebaže bylo oprávněné! Jednou přiznal, že mnohokrát prosil Pána o prominutí za to, co považoval za nedostatek odezvy ze své strany. ***Ale zároveň – dodal – si troufám tvrdit, že jsem vám věnoval to nejlepší ze své duše; to, co mi Bůh, náš Pán, udělil, jsem se vám snažil předat co nejvěrněji; a když jsem to někdy nedokázal, ihned jsem uznal své chyby, poprosil o odpuštění Boha i lidi kolem sebe a hned jsem se vrátil do boje¹⁶.***

20. dubna to bude další rok, co sloužím Církvi jako prelát Opus Dei. A 23. dubna udělím kněžské svěcení početné skupině vašich bratří, jáhnů Prelatury. Hodně se modlete za ně i za mě a za všechny kněze Církve. Ať žijeme vždycky *consummati in unum*¹⁷, pevně spojení v modlitbě, v úmyslech, v dílech, aby na nás Pán nadále hleděl s milosrdenstvím. A ve své modlitbě mějme nadále velmi na mysli papeže a všechny jeho úmysly.

Se vší láskou vám žehná

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2016.

1 Jan 3,16-17.

2 Řím 5,6.

3 Papež František, Promluva při generální audienci, 20-II-2016.

4 Jan 15,13.

5 Lk 23,34.

6 Lk 23,43.

7 Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 805.

8 Mt 6,12.

9 Mt 5,7.

10 Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 158.

11 *Tamtéž*.

12 Mt 18, 21-22.

13 Srv. Mt 18,23-35.

14 Lk 6,37.

15 Papež František, Bula
Misericordiae vultus, 11-IV-2015, č. 14.

16 Sv. Josemaría, Poznámky z
rozjímání, 29-III-1959.

17 Jan 17,23.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-duben-2016/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2016/) (24.03.2025)